

Dopis preláta (duben 2013)

Prelát děkuje Bohu za volbu papeže Františka, uvažuje o vzkříšeném Kristu, historické pravdě a základu naší víry, a vybízí k budování Božího království na zemi tak, že budeme milovat činem ty nejpotřebnější.

25.04.2013

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Ještě jsou velmi čerstvé ony tak důležité okamžiky v životě církve, kterých jsme byli svědky: zvolení nového římského biskupa. Jsou to momenty, kdy zakoušíme zvláštním způsobem působení Přímluvce, jak to také řekl Benedikt XVI. na začátku svého pontifikátu: „Ano, církev je živá; toto je úchvatná zkušenost těchto dní. (...) A církev je mladá. Nese v sobě budoucnost světa, a proto ukazuje také každému z nás cestu do budoucnosti. Církev je živá a my to vidíme: zakoušíme radost, kterou Vzkříšený slíbil svým.“[1]

S velkou radostí ve spojení s celou církví jsme přijali volbu papeže Františka, který s sebou přinesl nový závan spirituality, touhu zlepšovat. Na slavnost svatého Josefa, v den, kdy nový římský biskup slavnostně započal svou službu Nejvyššího pastýře univerzální církve, jsme jasně cítili, že Panna Maria a svatý patriarcha Josef bdí nad církví v

každém okamžiku; Kristova nevěsta totiž nikdy není sama v proměnách, kterými prochází.

Jak prožívá Josef své povolání ochránce Marie, Ježíše a církve?, ptá se papež František. A odpovídá: V ustavičné pozornosti vůči Bohu, otevřenosti k Jeho znamením, disponibilitě k Jeho plánu, nikoli svému. A to je to, co Bůh žádal od Davida, jak jsme slyšeli v prvním čtení. Bůh si nepřeje dům zbudovaný člověkem, ale touží po věrnosti vůči Svému Slovu, Svému plánu. Bůh sám si buduje dům z živých kamenů označených Jeho Duchem. A Josef je „ochráncem“, protože umí naslouchat Bohu, nechá se vést Jeho vůlí, a právě proto má větší vnímavost pro lidi, kteří jsou mu svěřeni. Dovede číst události realisticky, je pozorný k tomu, co se děje kolem, a umí přijmout ta nejmoudřejší rozhodnutí.[2] Jak jsem vám napsal

ještě před zvolením a pak jsem to zopakoval – následuje nauku našeho Otce - , už teď milujeme nového papeže s obrovskou nadpřirozenou i lidskou láskou a zároveň se snažíme podporovat vydatnou modlitbou a umrtvováním první kroky jeho služby, které jsou vždy důležité.

Včera začala velikonoční doba.
Aleluja plné jásotu, které stoupá od země k nebi ze všech částí světa, vyjadřuje neochvějnou víru církve ve svého Pána. Ježíš skrze svou potupnou smrt na kříži dostal od Boha Otce prostřednictvím Ducha svatého nový život - život plný slávy ve svém nejsvětějším lidství -, jak vyznáváme každou neděli v jednom ze článků Kréda: ten Ježíš - *perféctus homo*, dokonalý člověk -, který trpěl pod Pontiem Pilátem a byl pohřben, *třetího dne vstal z mrtvých podle Písma*,^[3] aby už nikdy nezemřel, a jako závdavek našeho budoucího vzkříšení a života, který očekáváme.

Proto se modleme spolu s církví:
*Vpravdě je důstojné a spravedlivé,
dobré a spasitelné, abychom ti, Bože,
vždycky a všude vzdávali díky;
abychom tě chválili a oslavovali
zvláště nyní, v době velikonoční. Vždyť
naše velikonoční oběť je tvůj Kristus.
On je ten Beránek, který byl zabit za
hříchy světa: svou smrtí naši smrt
přemohl a svým vzkříšením obnovil
život.*[4]

Snažme se s pomocí Přímluvce
prohlubovat v tomto velkém
tajemství víry, na kterém stojí – jako
budova na základech – celý
křesťanský život. „Tajemství Kristova
vzkříšení – učí *Katechismus katolické
církve* - je skutečná událost, spojená s
historicky zjištěnými úkazy, jak
dosvědčuje Nový zákon.“[5] To
vysvětloval svatý Pavel křesťanům v
Korintu: *Vyučil jsem vás především v
tom, co jsem sám přijal, že Kristus
umřel ve shodě s Písmem za naše
hříchy; že byl pohřben a že vstal z*

*mrtvých třetího dne ve shodě s
Písmem; že se ukázal Petrovi a potom
Dvanácti.*[6]

Naprosto výjimečný charakter
Kristova vzkříšení spočívá v tom, že
se jeho nejsvětější lidství, spojením
duše a těla mocí Ducha svatého,
úplně proměnilo ve slávě Boha Otce.
Je to historická událost, o které
máme naprosto důvěryhodná
svědectví, ale je to zároveň a
především základní předmět
křesťanské víry. Pán „ve svém
vzkříšeném těle přechází ze stavu
smrti do jiného života, mimo čas a
prostor. Ježíšovo tělo je při vzkříšení
naplněno mocí Ducha svatého; ve
stavu své slávy se podílí na božském
životě, takže svatý Pavel může o
Kristu říci, že je to ‚člověk z
nebe‘ (srov. 1 Kor 15,35-50).“[7]

Rozjímějme nad touto částí jedné
homilie svatého Josemaríi: ***Kristus
žije. Ježíš je Emanuel: Bůh s námi.***

Jeho vzkříšení nám dává poznat, že Bůh neopouští své věrné (...).

Kristus žije ve své církvi: Říkám vám: je to pro vás dobré, abych já odešel, jestliže totiž neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám (Jan 16,7).

Takový byl Boží záměr: Ježíš tím, že zemřel na kříži, nám dal ducha pravdy a života. Kristus je ve své církvi stále přítomen: ve svátostech, v liturgii, v hlásání, v celé její činnosti. Zvláštním způsobem je Kristus stále přítomen i mezi námi, denně se nám dává v eucharistii, proto je mše svatá středem a kořenem křesťanského života. Při každé mši svaté je vždy přítomen celý Kristus, hlava i tělo. Per Ipsum et cum Ipso et in Ipso (Skrze něho a s ním a v něm). Protože Kristus je cesta, prostředník, v něm nacházíme všechno, bez něho je náš život prázdný. Ve jménu Ježíše Krista a na jeho pokyn

odvažujeme se říkat – audemus dicere – Pater noster, Otče náš. Odvažujeme se nazývat otcem Pána nebe i země. Přítomnost živého Ježíše ve svaté hostii je zárukou jeho skutečné přítomnosti ve světě.[8]

Vzkříšený Ježíš je také Pánem světa, Pánem dějin: nic se nemůže stát, pokud to on nechce nebo nedovolí ve svém božském spásonosném záměru. Svátý Jan nám to prezentuje v knize Zjevení v celé slávě: *a uprostřed těch svícňů [jsem uviděl] (postavu) podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Jeho hlava a vlasy byly bělostné jako sněhobílá vlna, jeho oči jako ohnivý plamen, jeho nohy jako z mosazi rozžhavené v peci, jeho hlas jako hukot množství vod. V pravé ruce držel sedm hvězd, z úst mu vycházel ostrý dvojsečný meč a jeho tvář zářila jako slunce v plné své síle.[9]*

Toto panství našeho Pána nad světem a nad dějinami v celé jejich šíři vyžaduje, abychom se my, jeho učedníci, snažili uskutečnit jeho království na zemi. Je to úkol, který vyžaduje nejen milovat Boha z celého srdce a z celé duše, ale milovat afektivně i efektivně, *činem, doopravdy*,^[10] naše bližní, zvláště ty nejpotřebnější. ***Velmi dobře lze pochopit*** - napsal svatý Josemaría - ***netrpělivost, úzkost i obavy lidí s duší přirozeně křesťanskou, takových lidí, kteří se nehodlají smířit s osobní i společenskou nespravedlností, jakou může způsobit lidské srdce. Po tolika staletích vzájemného soužití lidí můžeme stále pozorovat války, nenávist, ničení, fanatismus v očích těch, kteří nechtějí vidět, a v srdcích těch, kteří nechtějí milovat.***^[11]

Jak víte, toto je jedna z věcí, na kterých novému papeži záleží, jak

dává najevo od začátku svého pontifikátu. Povzbuzení příkladem a učením našeho Otce pokračujeme ve snaze přinést Kristovu lásku, duchovní a hmotnou péči o ostatní, do našeho pracovního prostředí. Toto dělejme osobně, ale ke spolupráci vyzýváme i ostatní. Nikdy nezapomínejme, že Opus Dei vzniklo a sílilo z Boží vůle mezi chudými a nemocnými v nejposlednějších čtvrtích Madridu. Jim se náš Zakladatel věnoval velkoryse a hrdinně, mnoho a mnoho hodin, v začátcích Díla. V roce 1941 napsal: ***Nemusím vám připomínat, protože to vidíte, že Opus Dei se zrodilo mezi chudými v Madridu, v nemocnicích a v chudých čtvrtích. My se o chudé, o děti a o nemocné staráme stále. Je to tradice, která v Díle bude vždy.***[12]

Několik let potom doplnil svatý Josemaría toto učení slovy, která si uchovávají svoji aktuálnost: ***V těchto***

**zmatených časech – napsal – se
neví, co je pravice, střed ani levice,
a to jak na poli politickém, tak
sociálním. Ale pokud se pod
pojmem levice rozumí snaha
zajistit určitou životní úroveň pro
chudé, tak aby se všichni mohli
těšit z práva na život s alespoň
minimálním pohodlím, aby mohli
pracovat, mít péči v nemoci, bavit
se, mít děti a moci je vychovávat,
být zajištěni na stáří, pak já jsem z
levice více než kdokoli jiný.
Samozřejmě toto všechno v rámci
sociální nauky církve a bez
paktování s marxismem nebo
ateistickým materialismem, ani s
třídním bojem, protikřesťanským,
protože v těchto věcech nesmíme
ustoupit.[13]**

Našeho Zakladatele zvláště bolela
nenávist a nedostatek lásky vůči
chudým, která je někdy vidět i mezi
křesťany. **Bohatství země rozdělené
mezi několik málo osob, bohatství**

kultury omezené na uzavřené kroužky. A mimo ně: hlad po chlebu i po vědění, lidské životy, které jsou posvátné, protože pocházejí od Boha, se kterými se však zachází jako s obyčejnými předměty, jako s čísly pro statistiky. Chápu a sdílím tuto netrpělivost, a tak si představuji Krista, jak nás neustále vyzývá, abychom uvedli do života ono nové přikázání lásky. Všechny situace našeho života nám přinášejí božské poselství, žádají od nás jako odpověď lásku k bližnímu, vydání se druhým.[14]

Dcery a synové moji, rozjímejme nad těmito slovy a ať zní v uších mnoha lidí, aby toto nové přikázání lásky zářilo v životě všech a bylo tak znamením všech Ježíšových učedníků, jak si to on přál.[15] Chtěl bych, abychom prohloubili ve slovech evangelia, po vzkříšení Ježíše: *gavisi sunt discipuli viso*

Dómino,[16] když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Uvažme také, že Mistr nás vždy sleduje zblízka a musíme ho objevit, dívat se na něj, v mimořádných i obyčejných okolnostech běžného života, s přesvědčením, že, jak říkal svatý Josemaría, buď ho nalezneme právě v nich, nebo ho nenalezneme nikdy. Proto v kontextu triumfu Krista, s jistotou, že on s námi počítá, mysleli jsme na naši *gaudium cum pace*, na naši radost a pokoj? Má nadpřirozenou rovinu, nebo pouze lidskou?

Během tohoto měsíce, kromě radosti z velikonoc a z nového papeže, máme i další důvody k radosti: zvláště výročí prvního svatého přijímání a biřmování svatého Josemaríi 23. dubna. Jaká skvělá příležitost, abychom na jeho přímluvu prosili Pána o hojnost milostí a sílu Ducha svatého pro našeho papeže Františka, pro církev

a pro celé lidstvo! Skutečně se těším,
když si procházím dějiny Opus Dei,
dějiny Božího milosrdenství, a
prosím Nejsvětější Trojici, abyste se
radovali se mnou. Nežijeme ze
vzpomínek, ale z radosti, že vidíme
Boží ruku v putování Díla, v životě
svatého Josemaríi.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. dubna 2013.

[1] Benedikt XVI., Homilie při mši
svaté na zahájení pontifikátu, 24-
IV-2005.

[2] Papež František, Homilie při mši
svaté na zahájení pontifikátu, 19-
III-2013.

[3] Římský misál, Nicejsko-
konstantinopolské vyznání.

[4] Římský misál, 1. preface
velikonoční.

[5] Katechismus katolické církve, č.
639.

[6] 1 Kor 15,3-5.

[7] Katechismus katolické církve, č.
646.

[8] Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č.
102.

[9] Zj 1,13-16.

[10] 1 Jan 3,18.

[11] Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č.
111.

[12] Svatý Josemaría, Instrukce, 8-
XII-1941, č. 57.

[13] Svatý Josemaría, Instrukce,
květen-1935/14-IX-1950, poznámka
146.

[14] Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č. 111.

[15] Srov. Jan 13,34-35.

[16] Jan 20,20.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-prelata-duben-2013/> (28.02.2026)